

i händelse af inträffad olaglighet eller oordning, eger att, der så nödigt anses, sammankomsten upplösa.

Stockholm den 23 Januari 1882.

Sigfrid Wieselgren.

N:o 4.

Af Herr P. G. Petersson: *Om ändring i Kongl. Förordningen angående stämmingsmän af den 10 Augusti 1877.*

Genom Kongl. Maj:ts nådiga Förordning af den 10 Augusti 1877 är förordnadt, "att Häradsrätt och i stad Rådstufvurätt förordnar vissa män, att, då de derom anlitas, delgifva stämningar" m. m. "Dessa stämmingsmän gånge inför rätten ed, att de redligen och utan försumlighet skola de delgiftningsärenden uträtta, som dem uppdragna varda."

Denna förordning har tillämpats olika på så sätt, att vid åtskilliga Häradsrätter har förordnats ett tillräckligt antal stämmingsmän inom sina härad, då i så fall förordningen i någon mån kan vara tillämplig; men vid andra Häradsrätter återigen förordnas blott tvenne stämmingsmän inom hvarje socken (vanligtvis kronofjerdingsmannen och en annan), oafsedt folkmängden och socknens storlek; i öfrigt tillåtas icke ens för detta, utan blott tjenstgörande nämndemän verkställa kommuniseringar; häraf följer att de två tillsatta stämmingsmännen hafva oftast långa vägar att färdas med delgiftningsärenden, och i så fall med tillämpningen af Kongl. Förordningen den 12 Juli 1878 är icke ovant, att kostnaden för stämmings delgiftvande till en enda person inom socknen kan uppgå till 10 à 15 kronor och ännu mera, som efter mitt förmenande är en både onödig och öfverflödig kostnad.

Men icke nog härmed, om en af de tillsatta stämmingsmännen är jäfvig, eller sjelf skall stämmas, så måste en stämmingsman från annan socken tillitas och hvarför kostnaderna ej förminskas. Visserligen är i ofvannämnda

förordning vissa personer tillåtet att stämma, men ej skyldige härtill, och kunna således icke tvingas.

Och slutligen får anmärkas, att i meranämnde Kongl. förordning finnes visserligen beslutadt, att de tillförordnade stämmingsmännen skola redligen och utan försummelse delgifningsärenden uträtta, men finnes ingen påföljd, om de dermed uraktlåta. Således får antagas, att om en utfattig person nödgas uttaga stämning i något mål, och får den gratis hos domaren, så möter likafullt för honom hinder att få samma stämning delgifven, då medel till delgifningskostnaden saknas, och ingen förordning finnes, som vid verkande vite ålägger de anförtrödda stämmingsmännen att förhjelpa de fattige i sådana omständigheter som dessa.

Till följe af alla dessa förhållanden får jag vördsamt anhålla om ändring i ofvan åberopade Kongl. Förordning af den 10 Augusti 1877 på så sätt, att å landet hvilka trovärdiga personer som helst, utan särskild edgång härfor, måtte blifva berättigade delgifva stämningar, domslut och lagsökningshandlingar.

Stockholm den 25 Januari 1882.

P. G. Petersson.